آئین نامه حفظ حدود آداب اسلامی در دانشگاهها و موسسات آموزش عالی

مصوب یکصدو بیست و یکمین جلسه مورخ ۱۳۶۶/۵/۶ شورای عالی انقلاب فرهنگی
تاریخ ابلاغ: ۱۳۶۶/۵/۱۳ شماره ابلاغ: ۱۹۰۸/دش

شرح:

فصل اول

حفظ حدود اخلاق اسلامی در برخوردها و معاشرتها:

۱- دانشجویان زن و مرد لازم است در کلاسهای درس در دو ردیف جداگانه بنشینند.

تبصره: هرگاه در دانشگاهی جدا کردن کلاسهای مخصوص زنان و مردان میسر باشد و مشکلی از لحاظ بودجه و کیفیت تحصیل به وجود نیاورد کلاسها باید جدا باشد.

۲- در بیمارستانهای آموزشی باید کوشش شود که به تدریج بخشهای بیماران زن و مرد از یکدیگر جدا باشد، و همچنین هر جا میسر است در اتاقهای عمل از اختلاط زن و مرد خودداری شود وحتی‌المقدور از کادر پرستاری زن برای زنان و مردان استفاده شود و مسائل شرعی رعایت گردد.

۳- در آزمایشگاهها و بخشهای تزریقات هرگاه برای تزریق و پانسمان، هم متخصص مرد بود و هم متخصص زن، از متخصص مرد برای بیماران مرد و از متخصص زن برای بیماران زن استفاده شود.

۴- در محلهای تردد ونصب اعلانات در دانشگاهها، هر گاه احتمال ازدحام رود، باید محلهای جداگانه برای زنان و مردان در نظر گرفته شود.

۵- لازم است که دانشجویان زن و مرد از آزمایشگاهها و کارگاهها و سالنهای تشریح و اتاق کامپیوتر و غیره حتی‌المقدور در نوبتهای خاص و به طور جداگانه استفاده کنند.

۶- سالنهای طراحی و مدل (آتلیه ها) و خود مدلها باید منطبق با شوون اسلامی باشد و محیط کار حتی‌المقدور برای زنان و مردان جدا باشد.

۷- دانشجویان زن و مرد لازم است در گروههای مجزا به کارهای گروهی دانشجویی از قبیل انجام پروژه ها و طراحی و کارهای عملی و مانند آن بپردازند، مگر اینکه مجزا کردن زن و مرد منجر به مختلف شدن کار یا تعطیلی آن گردد.

۸- دانشگاهها باید تدابیری اتخاذ کنند تا در محیطهای اداری با توجه به امکانات موجود از اختلاط غیر ضروری زن و مرد تا جایی که منجر به اختلال و تعطیل کارها نشود جلوگیری به عمل آورند.

۹- مسوولان مرد باید از منشیان مرد استفاده کنند.

۱۰- در آن قسمت از دانشگاهها که عموم مراجعه کنندگان مرد هستند از (قبیل خوابگاهها) لازم است از کارمندان مرد استفاده شود ودر آن قسمت که مراجعه کنندگان زن هستند از کارمندان زن.

۱۱- اماکن عمومی مانند قرائت خانه کتابخانه و خوابگاهها و اتاقهای غذا خوری باید برای زنان و مردان جدا باشد یا برای هر جنس از نوبت جداگانه استفاده شود.

تبصره – برای اماکن ورزشی نوبت استفاده مردان باید جدا از نوبت زنان باشد.

۱۲- روابط میان استادان و دانشجویان وکارمندان باید مطابق با مقررات دانشگاهی و ضوابط اخلاق اسلامی باشد و هرگاه کسی خلاف آن را مشاهده کرد بنابر اصل نهی از منکر به متخلفان تذکر دهد و اگر تذکر او موثر واقع نشد مراتب را به مقامات مسوول دانشگاه اطلاع دهد.

۱۳- زنان در محیط کار و تحصیل باید از پوشش اسلامی استفاده کنند و از پوشیدن لباسهای تنگ و زننده و آرایش و تبرج پرهیز کنند و مردان نیز نباید از لباسهای زننده استفاده کنند.

۱۴- مسوول اجرای این آئین نامه روسای دانشگاهها و مدارس عالی خواهند بود که می‌توانند با کمک کمیته های انظباطی یا هیاتهای رسیدگی به تخلفات اداری به تخلفات رسیدگی نمایند.

۱۵- تذکر: فصول بعدی این آئین نامه متعاقباً به تصویب شورای عالی خواهد رسید.

الحاقیه آئین نامه حفظ حدود آداب اسلامی در دانشگاهها و موسسات آموزش عالی

مصوب پانصدو سیمین جلسه مورخ ۱۳۸۲/۹/۲۵ شورای عالی انقلاب فر هنگی
تاریخ ابلاغ: ۱۳۸۲/۱۰/۷ شماره ابلاغ: ۴۹۵۰/ دش

شرح:
شورای عالی انقلاب فرهنگی در جلسه ۵۲۰ مورخ ۱۳۸۲/۹/۲۵ ماده واحده مقررات سفرهای دانشجویی الحاقی به آئین نامه حفظ حدود و آداب اسلامی در دانشگاهها و موسسات آموزش عالی (ابلاغیه شماره ۱۹۰۸/دش مورخ ۶۶/۵/۱۳) را به شرح زیر تصویب کرد:

ماده واحده: سفرهای دانشجویی مشمول مقررات ذیل خواهد بود:

۱- سفرهای دانشجویی باید با تصویب و صدور مجوز توسط شورای فرهنگی دانشگاه انجام شود.

تبصره ۱: مقصود از سفر دانشجویی، کلیه مسافرتهای فرهنگی و بازدیدهای علمی دسته جمعی گروهی از دانشجویان یک دانشگاه است که به منظور زیارت، و تفریح با مجوز شورای فرهنگی دانشگاه برگزار می شود.

تبصره ۲: واحدهای برگزار کننده اردوی دانشجویی غیر دولتی خارج از دانشگاه، می بایست نسبت به اخذ مجوز از شورای فرهنگی دانشگاه اقدام نماید.

تبصره ۳: سفرهای درسی و پژوهشی که با حضور استاد و مجوز گروه آموزشی دانشکده برگزار می شود از شمول این مصوبه مستثنی می باشد.

۲- برگزاری اردوهای مختلط (دختر و پسر) صرفا با تایید مکتوب مرجع صادر کننده مجوز قابل اجرا است.

۳- در سفرهای دانشجویی، محل برگزاری اردو و مسیر آن دراطلاق مقررات به منزله محدوده دانشگاه محسوب و در این مدت رعایت مقررات انظباطی دانشگاه و سایر مقررات مربوط الزامی است.

۴- دستور العمل اجرایی موضوع این الحاقیه توسط بالاترین مقام دستگاه مربوط برای اجرا ابلاغ می شود.